

Hi són, però no hi seran

Quan el Parlament català sembla patrimoni exclusiu de sis partits, setze candidatures competeixen per estrenar-se. Minoritaris i abstencionistes posen el color a una campanya avorrida.

R. Aymerich

De les setze candidatures que aspiren a estrenar escó, n'hi ha quatre que competeixen per un espai electoral encara verge: l'ecologisme. En anteriors conteses el vot verd ha obtingut prop de 40.000 vots, una xifra gens menyspreable. Però si al carrer tothom sembla tenir clar qui són els verds de veritat, a l'hora de votar, la dispersió és inevitable. Els històrics del moviment, Alternativa Verda, ho tenen doncs, molt negre.

Perquè al Partit Ecologista de Catalunya-VERDE encara és hora que se'l vegi a les mobilitzacions i sempre se l'ha considerat de filiació dretana.

Els Verds, un altre dels grups que es presenten, és considerat un grup satèl·lit del PSOE i ha propiciat la divisió del moviment ecologista arreu de l'estat. Els Verds Ecologistes són una branca més del mostrarri polític de la secta La Comunidad. Massa pretendents —i no tots de bon veure— per a un color que té provada solvència electoral.



El MDT, abstencionista i protagonista indirecte de la campanya.

Un altre grup que navega cada vegada amb més destresa entre les aigües del pacifisme és el Partit Humanista.

Sorgits també de La Comunidad, els humanistes despleguen una activitat enorme entre els sectors marginals —hi ha qui els ha titllat de partit d'«ex-addictes»— i adquireixen un cert ressò en participar en les mobilitzacions anti-OTAN. Ara ataquen amb el senzill «Vota Joana» i la Joana només promet una cosa: acabar amb el servei militar obligatori. Així de senzill.

Dues candidatures s'ho fan de republicanes, deixant a banda ERC. Aliança per la República, una coalició on intervenen grups trostkistes com el POSI, petits nuclis republicans de la tercera edat i cenetistes de renom: Jo-



El Tricicle Convergent

Albert Viladot

Jordi Pujol es presenta com el president. Amb això està tot dit de com Convergència i Unió ha enfocat aquesta campanya electoral. Jordi Pujol ha estat i és l'alfa i l'omega i el valor més absolut de la coalició nacionalista. Per tant, pràcticament tot gira al seu voltant.

Aquest fet, que no és nou a CiU, deriva d'un altre fet elemental. Des de 1976, any que surten a la llum pública els partits polítics, Convergència ha estat l'únic partit que no ha canviat de líder a Catalunya. En els altres partits, els canvis han estat radicals i, en qualsevol cas, cap no ha repetit tres vegades el mateix candidat a la presidència de la Generalitat. Ni tècnicament ni políticament Convergència i Unió podia llançar al mar aquest bagatge de primer ordre. A CiU li interessa, i en bona part ho està aconseguint, que les eleccions catalanes siguen el més presidencialistes possible. D'aquesta manera obliga els contrincants, i en primer lloc el PSC, a presentar una alternativa presidencial clara, que parteix amb inferioritat de condicions quant al seu coneixement públic i quant a la demostració de la seua capacitat de gestió de la cosa pública. Per tot això, Jordi Pujol s'ha mogut com mai per la geografia catalana durant els últims mesos. Pujol

és un polític viatger, però aquesta activitat l'ha augmentada considerablement. Després de l'estiu, l'objectiu era donar el màxim de mans, visitar el màxim de poblacions i inaugurar el màxim de creacions del govern de la Generalitat.

L'obra feta. Aquesta és la segona roda damunt la qual s'aguanta la campanya convergent. «Hem fet escoles, ambulatoris, hospitals, ajudat a la modernització d'empreses...». Aquesta és la frase més escoltada i potser la que més agrada a l'electorat convergent, que en un polític són més importants els fets que les paraules.

La tercera roda del tricicle convergent és la de desideologització del discurs. «Tot per Catalunya» és un eslògan que resumeix l'esperit de CiU. Anem a construir un país on càpiga tothom, els sis milions. Tots ells són cridats a donar suport al projecte pujolista. No es crida ni les dretes ni les esquerres, ni els nacionalistes ni els no nacionalistes... Es crida tothom, pensi com pensi, perquè tothom vol progressar, que és en definitiva l'objectiu final. Pujol considera que ell i el seu govern, que no amaga el seu nacionalisme, ja donaran un contingut nacional en aquests milers de vots de procedència heterogènia. □

sep Serra Estruch, cap de llista, o Guillermina Peiró, filla d'un sindicalista històric, Joan Peiró. Ben a prop, Unitat Popular Republicana, amb un contingut semblant, encara que en aquest cas, comandats pel PCE-ML. L'espai del centre és també l'objectiu de dos grups insòlits. El Partit Socialdemòcrata de Catalunya, obra i gràcia de la família de Ramon Vinals, antic dirigent d'ERC, i Unidad Centrista Catalana, antic PED (Partido Espanol Demócrata) i taula de salvació del naufragi de quatre arpegats de la UCD.

Més candidatures incombustibles. Tres que s'ho fan de trostkistes: el PO-RE (Partit dels Obrers Revolucionaris d'Espanya). La LOC (Lliga Obrera Comunista), col·legues dels anglesos del SWP —el de la Vanessa Redgrave—, però aquí sense actriu. I el PST (Partit Socialista dels Treballadors), el més implantat dels tres, encara que amb les mateixes expectatives de vot.

Just a l'extrem oposat hi ha dos dels grups que més soroll han fet en aquesta campanya. Tots dos mamen d'un mateix substrat social: el de la resistència a la normalització del català. Tots dos, també, són la nova cara de la ultradreta espanyolista. El PAC (Partido Andaluz de Catalunya), comandat per l'advocat Carles Obregón i finançat pels calés d'Alberto Royuela. Les Juntas Espanolas o el rentat d'imatge que l'advocat Esteban Gómez Rovira ha fet d'un grup que, en els seus principis, va estar vinculat a accions violentes de la ultradreta.

Un altre grup destacat: la Coordinadora d'Iniciatives Gais, que amb la seva campanya «Vota Rosa» han obligat als partits majoritaris a prendre posicions respecte al tema. I, fet insòlit, ha arrencat del diputat Jaume Camps l'afirmació que a les llistes de CiU hi ha homosexuals (!).

Queden els abstencionistes, just els grups que més gent han tret al carrer els darrers mesos. El Moviment de Defensa de la Terra, que predica l'abstenció activa, i la Crida, que no preveu, de moment, participar en el joc electoral. Tots dos grups han estat, però, protagonistes indirectes de la campanya. Els primers per la detenció del seu dirigent Carles Castellanos, encara en depòsit a Madrid, acusat de mantenir relacions amb membres de Terra Lliure. La Crida, per la seva banda, ha assolit, sense demanar-ho, un important protagonisme en els actes i declaracions dels partits més importants, una vegada el diari *El País* publicà la notícia d'un suposat transvasament de fons de la Generalitat als comptes de l'organització. □

Edicions Proa

30^e Premi de poesia

CARLES RIBA

Continuador del Premi «Óssa menor»
fundat per Josep Pedreira (1950-1958)

Les obres aspirants hauran de ser presentades abans del 30 de setembre de 1988.

L'import del premi serà enguany de 500.000 ptes., repartides en els següents conceptes:

- 400.000 ptes., en concepte de premi pròpiament dit, independentment de l'edició de l'obra, aportació de la Fundació Enciclopèdia Catalana.
- 100.000 ptes., en concepte d'acompte d'un 10% de drets d'autor, prèvia signatura del contracte d'edició corresponent.

L'obra guanyadora serà publicada, segons opció preferent, a la col·lecció «Els llibres de l'Óssa menor».

L'acte de proclamació del guanyador tindrà lloc durant la celebració de la Festa Literària de la Nit de Santa Llúcia.



La primera col·lecció
de poesia catalana.

Edicions Proa Diputació, 250 Tel. 302 71 18 - 08007 Barcelona